

F. S. Vilhar.

(Spominska črtica. — Spisal Ivo Trošt.)

„Poznate-li Serafina?“ me je vprašala lepega popoldne grajščakinja gospa pl. G. po končanem domačem pouku v njeni hiši. Z debelim pogledom in z obžalovanjem sem se opravičil, da ne umem vprašanja, in gospa je ponovila, čudé se: „Serafina Vilharja?“

„Po imenu in nekoliko po njegovih priljubljenih skladbah — da, osebno ne.“

„Nastanil se je tukaj v vasi; poslej bo sleherno popoldne pri nas. Virtuoz, pravim, virtuoz! Škoda, da ni naš klavir baš izvrsten.“

Izvedel sem še več o slavnem rojaku, sorodniku gospe pl. G. in sorodniku malone vseh boljših notranjskih rodbin. Prišedši v svoje stanovanje sem pa slišal v sosednjih sobah premikanje pohištva, rahle pa tudi odločne stopinje, in izvedel kmalu, da se je nastanil tik mojega mirnega doma jugoslovanski glasbenik in umetnik na glasu F. S. Vilhar za nekaj mesecev, da si okrepča živce.

Ljubezniva soproga, rodóm Čehinja Pražanka, in dražestna hčerka Bogumila, sta se kmalu udomačili z našimi ljudmi. Ker tudi gospod profesor ni mogel tega druženja gledati le izdaleka, stopil je v naš krog, in v družbi golonogega zajetnega moža v zelenih sandalih, pa še v krepki dobi, ni bilo nikomur dolgočasno. Njegovo oko zre mirno,

„Dom in svet“ 1899, štev. 13.

ponosno, samosvestno; hrvaška beseda bi delala čast rojenemu Hrvatú; hrvaške razmere in odličnjake pa pozna F. S. Vilhar mnogo bolje nego slovenske.

Lanske počitnice sva peš obredla podnаноško bližnjo in daljnjo dolino. Prepričal sem se, da je bila meja male Slovenije kakor že mnogemu tako tudi njegovemu duhu pre-

tesna. Mož čuti slovenski, čuti hrvaški, češki, poljski... mož je Slovan, dični sin slavnega pesnika Miroslava.

Neki dan mi reče, puhaje debelo smotko: „Jutri je četrtek; imate čas? Obiščiva Predjamo!“

Ko sem pritrdil drage volje, je začel, da se tam godi dejanje „Jamski Ivanki“, katero je bil oče njegov prvič spisal nemški in naslovil: „Johanna von Lueg“, a jo je pozneje poslovenil; sploh da je Vilhar začetkoma spisal več nemških pesmij, katerih rokopise hrani večinoma on.

Pogovor se je zasukal na nekdanje razmere v slovenski književnosti in na očetove nasprotnike. Skladatelj je stvar razvijal še dalje in poudarjal, da kakor na drugih poljih, tudi skladatelji niso brez zavistnih tekmecev in brezozirnih nasprotnikov, ki jim je geslo: mors tua vita mea. Vilhar je to spoznal s svojo „Smiljano“, katero bi bil kmalu kar

F. S. Vilhar.